

не отнетия престол.

Блясъкът на Световната столица щеше да заплени сърцето на западните рицари, които щяха да забравят първоначалната ~~цел~~ цел на похода си: възстановяването на Исак Ангел и сина му връз престола, като в замяна на това ~~да~~ ^{да} получат земи и кораби, за да минат на изток и освободят светата земя. ~~Но~~ ^{Но} вместо да отиде да освободи Гроба Господен от ръцете на неверниците, граф Балдуин Фландърски щеше да стане император на Константинопол.

Може би тия кървави и бурни дни виждаше отец Доситей в пророческия си ^{унес} унес, ала те бяха още твърде далечни. Сега едни мирни войски приближаваха с доверие проходите на Хема.

И вместо да срещнат приятелски разположено население, което да им донесе храна и да им отвори портите на градовете си, те намериха проходи запречени с огромни дървета и камъни, затворени крепостни стени, безлюдни пазари, опразнени села.

А в това време Исак Ангел задържаше почтените епископи: пратениците на Фридрих, без да им дава възможност да се върнат ⁽³²⁾ на приемайки ги само колкото да им покаже пренебрежението си към техния господар, като ги оставяше да стоят прави, като посланници на васален владетел.

Ден и нощ дружините кръстоносци обикаляха из далечни и близки краища, за да дирят храна за хората и добитъка, напредвайки предпазливо в непознатата страна, опасявайки се да не би да попаднат в някоя враждебна засада. А в това време войниците упорито работеха, докато освободят запрещените проходи и сторят път на хората си.

Фридрих с мъка сдържаше гнева си. Ала не беше сега време да почва да отвърща на злото със зло. ~~Вместо~~ ^{Друга} друга, по-важна работа го теглеше към юг. Затова, когато местни люде преведоха